

Китоби Дониёл — Саду панҷоҳу нӯҳум

Кушодани се ламси фариштагон дар рӯъёи Дониёл: ваҳйи нубувватӣ

Jeff Pippenger

2024-03-26

Дар боби даҳум Дониёл се бор ламс карда мешавад, ва он се ламс ба он се боре мувофиқат мекунад, ки Дониёл шахсан «марех», рӯъёро, таҷриба мекунад. Зухуроти аввалин ва охирин аз Ҷабраил буданд, паёмовари Ваҳйи Исои Масеҳ. Ҷабраил ҳамон касест, ки паёмро аз Масеҳ, ки аз ҷониби Падар ба Ё дода шудааст, гирифта, ба пайғамбар мерасонад, то ки вай онро ба калисоҳо бифариштад.

Лекин ман ба ту он чиро нишон хоҳам дод, ки дар китоби ростӣ навишта шудааст; ва дар ин чизҳо ҳеҷ касе нест, ки бо ман истодагӣ намояд, магар Микоил, мири шумо. Дониёл 10:21.

Ҷабраил медонад, ки ӯ махлуқи офаридашуда аст, ва аз ҳамин сабаб ӯ ба Юҳанно дар китоби Ваҳй ошкоро гуфт, ки ӯро сачда накунад.

Ва ман назди пойҳои ӯ афтадам, то ӯро сачда кунам. Ва ӯ ба ман гуфт: «Зинҳор, чунин макун; ман ҳамхидмати ту ҳастам ва аз бародарони ту, ки шаҳодати Исо доранд: Худоро сачда намо; зеро шаҳодати Исо рӯҳи нубувват аст». Ваҳй 19:10.

Пас, муҳаққиқи нубувват бояд дарк намояд, ки сабабе, ки Ҷабраил дар робита бо он чи «дар китоби ҳақиқат навишта шудааст» изҳор медорад, ки болотар аз ӯ ҳеҷ касе нест, мақсади муайяни нубувватӣ дорад. Ҳангоме ки ӯ ин воқеиятро баён мекунад, ки танҳо Масеҳ Навиштаҳоро аз ҳуди ӯ бехтар мефаҳмад, ӯ Масеҳро ҳамчун «Микоили амири шумо» муаррифӣ мекунад. Аммо Микоил на танҳо амир аст, балки фариштаи аъзам низ ҳаст.

Лекин Микоили фариштаи аъзам, ҳангоме ки бо иблис дар бораи ҷасади Мусо баҳсу мунозира мекард, чуръат накард, ки бар зидди ӯ айбномаи ҳақоратомез оварад, балки гуфт: «Худованд туро мазаммат намояд». Яҳудо 7.

Аз ин рӯ, ҳар се ламс ламсҳои фариштагӣ мебошанд, ва ҳар се боре ки Дониёл «марех»-ро, яъне рӯъёро, таҷриба мекунад, он фариштагӣ аст. Бори сеюм, ки Дониёл ламс карда мешавад, ин барои қувват бахшидан ба ӯст, зеро пештар, дар ламси дуюм, ӯ қуввати худро аз даст дода буд.

Пас яке бо намуди одаме омада, маро ламс кард ва маро қувват бахшид, Ва гуфт: «Эй марди бағоят маҳбуб, натарс; осоиштагӣ бар ту бод; қавӣ шав, оре, қавӣ шав». Ва ҳангоме ки ӯ бо ман сухан гуфт, ман қувват ёфтам ва гуфтам: «Бигзор оғоям сухан гӯяд; зеро ту маро қувват бахшидаӣ». Пас ӯ гуфт: «Оё медонӣ, ки чаро назди ту омадам? Ва алҳол бармегардам, то бо мири Форс ҷанг намоям; ва ҳангоме ки ман биравам, инак, мири Юнон хоҳад омад». Дониёл 10:18–20.

Чабраил ба Дониёл ёдовар мешавад, ки ӯ «омадааст, то» ба Дониёл «бифаҳмонад, ки дар айёми охир бар қавми ту чӣ хоҳад омад», он гоҳ ки аз Дониёл пурсид: «Оё медонӣ, ки чаро назди ту омадаам?» Мувофиқи он ки ӯ ба Дониёл дар бораи айёми охир таълим дода буд, Чабраил баъд мегӯяд, ки ӯ «боз хоҳад гашт, то бо мири Форс ҷанг кунад; ва ҳангоме ки берун равам, инак, мири Юнон хоҳад омад». Сипас ӯ баёни нубуввати боби ёздаҳумро оғоз мекунад, ки он тавсиф менамояд, ки дар айёми охир бар сари яксаду чиҳилу чаҳор ҳазор чӣ хоҳад омад. Он баёни нубуввати дар заминаи ҷанг бо «мири Форс» ва «мири Юнон» ҷой дода шудааст.

Таърихи воқеи миёни Куруши Бузург ва Искандари Мақдунӣ беш аз дусад солро дар бар мегирифт. Аммо дар заминларзаи бузурги боби ёздаҳуми Ваҳӣ, ҳаракатҳои низоӣ босуръатанд; ва ҳамин ки салтанати шашум аз ҷониби подшоҳи қалбакии шимол ғатҳ карда мешавад, салтанати ҳафтум — даҳ подшоҳ, ки Юнон онҳоро намоёндагӣ мекунад, — дарҳол мувофиқат мекунад, ки салтанати худро ба ҳайвони ваҳшӣ бисупоранд.

Дар як сатҳ рӯёи «маръех» дар боби даҳуми китоби Дониёл ҳафт бор ба кор бурда шудааст. Мо чаҳортои он ҳафт мавридро баррасӣ кардем ва муайян намудем, ки ишораи аввал он аст, ки пеш аз соли сеюми Куруш Дониёл рӯёро мефаҳмид. Дар се ишораи баъдӣ, се ламс дар ҳар рӯё таҷрибаи Дониёлро муайян мекунад, ҳангоме ки ӯ аз мотами бисту як рӯз бедор мешавад. Бедории ӯ ба эҳё бар пояи раванди секадамаи Инҷили ҷовидонӣ сохтор ёфтааст, ва он се қадам бо ғариштагон муаррифӣ мешаванд, ҳарчанд қадами дуюм Микоил, сарғаришта, аст, ки ӯ ҳамон Касест, ки Мӯсоро аз миёни марғ барҳезонд ва ӯро ба осмон интиқол дод.

Се вақти дигари ҷойгир шудани калимаи «руъё» дар боби даҳум, он «marah» нест, балки «marah» аст. «Marah» шакли муаннаси «marah» мебошад. Маънои он руъё аст, ва ба маънои сабабӣ — «оина» ё «шишаи нигариш». Калиди таърифи он дар он аст, ки он «сабабӣ» мебошад. Он руъёи «зуҳур» аст, аммо аз чиҳати ҷинс фарқ мекунад, ва ҳамин тавр паёми дигари нубуввати муайян месозад. Тибқи таърифи он, «оина» далолат мекунад, ки онҳое ки ин руъёро мебинанд, навъе аз инъикосро мебинанд. Ин ҳамон унсури калима аст, ки «сабабӣ» мебошад. Таърифи калимаи сабабӣ дар заминаи «marah» амиқ аст.

Истилоҳи «causative» ба мафҳуми сабабият ё амали ба вуқӯъ овардани ҷизе марбут аст. Дар забоншиносӣ, махсусан дар морфологияи феъл, шакли causative сохтори грамматикӣест, ки нишон медиҳад, ки мубтадои феъл шахс ё ҷизаи дигареро водор месозад, то амале, ки феъл тавсиф мекунад, анҷом диҳад. Масалан, дар забони англисӣ, феъли «to read» ҳангоме causative мегардад, ки мо мегӯем «to make someone read». Дар ин ҷо, мубтадо шахси дигареро водор месозад, ки амали хонданро анҷом диҳад.

Шакли сабабӣ нишон медиҳад, ки ғоил барои ба амал омадани амале, ки феъл онро тавсиф мекунад, масъул аст. «Сабабӣ» ба тарзе ишора мекунад, ки бо он амал ё воқеае боис мешавад, ки руҳ диҳад. Дар он се мавриде ки Дониёл калимаи ибрии «marah»-ро ба кор мебарад, рӯёе ки ба он назар афканда мешавад, сабаб мегардад, ки бинанда ба сурати он ки ба он менигарад, дигаргун шавад.

Ва дар рӯзи бисту чоруми моҳи якум, ҳангоме ки ман дар канори дарёи бузург, ки Ҳиддукил аст, будам, чашмони худро бардоштам ва назар кардам, ва инак, марде муайянеро дидам, ки либоси катонӣ дар бар дошт, ва камараш бо тиллои софи Ёфоз баста шуда буд. Баданаш низ мисли забарҷад буд, ва рӯяш монанди намуди (march) барқ, ва чашмонаш мисли чароғҳои оташ, ва бозувонаш ва пойҳояш ба ранги мисли миси сайқалёфта, ва овози суҳанонаш мисли овози анбӯҳе бузург буд. Ва ман, Дониёл, танҳо ин рӯёро (marah) дидам; зеро мардоне ки бо ман буданд, он рӯёро (marah) надиданд; аммо ларзиши бузурге бар онҳо афтод, ба тавре ки гурехта рафтанд, то худро пинҳон кунанд. Бинобар ин ман танҳо мондам, ва ин рӯёи бузургро (marah) дидам, ва ҳеҷ қуввате дар ман намонд; зеро ҳусни ман дар ман ба фано мубаддал шуд, ва ман ҳеҷ қуввате нигоҳ дошта натавонистам. Бо вучуди ин, овози суҳанонашро шунидам; ва ҳангоме ки овози суҳанонашро шунидам, он гоҳ бо рӯям ба замин афтода, дар ҳоби амик будам, ва рӯям сӯи замин буд. Дониёл 10:4–9.

Дар анҷоми бисту як рӯзи мотам, ки дар айёми охир бо сею ним рӯзе мутобиқат мекунад, ки ду шоҳид дар кӯча мурдаанд, ногаҳон ба Дониёл дода шуд, ки зуҳури Масеҳро бубинад, ва зуҳури Ё «мисли намуди (march) барқ» аст. Он воқеа, дар анҷоми сею ним рӯзи боби ёздаҳуми Ваҳй, чудой ба вучуд меоварад, зеро «он мардоне ки бо» Дониёл «буданд, водор карда шуданд, ки рӯёро (marah) [набубинанд]; балки ларзиши азиме бар онҳо афтод, ба тавре ки барои пинҳон кардани худ гурехтанд. Бинобар ин» Дониёл «танҳо монд», аммо «он мардоне ки бо ман буданд, рӯёро (marah) [набубинанд]; балки ларзиши азиме бар онҳо афтод, ба тавре ки барои пинҳон кардани худ гурехтанд».

Рӯёе, ки Дониёл дар танҳой дид, ҳамон рӯёи занона ва сабабгор буд, ки Дониёлро ба сурати он рӯё дигаргун сохт. Ин дигаргунӣ бо он ба анҷом расид, ки қуввати инсонии Дониёл аз ӯ гирифта шуд, ва ҷамлаш ба фасод мубаддал гардид.

Ҳамон ҳисме ки дар он ҷони инсон ҳамчун дар хайма сокин аст ва ба воситаи он амал мекунад, аз он Ҳудованд аст. Мо ҳеҷ ҳақ надорем, ки ягон қисми ин дастгоҳи зиндари безъитноӣ намоем. Ҳар як баҳши организми зинда аз он Ҳудованд аст. Дониши мо дар бораи организми ҳисмонии худ бояд ба мо биомӯзад, ки ҳар як узв бояд хизмати Ҳудоро ба ҷо оварад, ҳамчун асбоби адолат.

«Фақат Худо метавонад гурури дили инсонро фурӯ нишонад. Мо наметавонем ҳудамонро наҷот диҳем. Мо наметавонем ҳудамонро аз нав тавлид намоем. Дар боргоҳҳои осмонӣ ҳеҷ суруде суруда нахоҳад шуд, ки бигӯяд: Ба ман, ки худро дӯст доштам, ва худро шустам, худро фидия додам, ҷалол ва иззат, баракат ва ҳамд бод. Аммо ин оҳанги асосии сурудест, ки бисёриҳо дар ин ҷаҳон месароянд. Онҳо намедонанд, ки ҳалим ва фурутанӣ дил будан чӣ маъно дорад; ва ният надоранд, ки инро бидонанд, агар тавонанд аз он канораҷӯӣ кунанд. Тамоми Инҷил дар омӯхтан аз Масеҳ, дар ҳилм ва фурутаниӣ Ё, ҷамъ омадааст.»

«Сафедшавӣ ба василаи имон чист? Ин амали Худост, ки ҷалоли инсонро ба ҳок менишонад ва барои инсон он чиро ба ҷо меоварад, ки дар қудрати ӯ нест, то барои худ анҷом диҳад». Testimonies to Ministers, 456.

Таҷрибаи сафедшавӣ ба воситаи имон кори Худост, ки ҷалоли инсонро ба ҳок меафканад. Он рӯёе, ки мардоне, ки бо Дониёл буданд, аз он ба гурез оварда шуданд, рӯёи занонаи «сабабӣ» аз зуҳури Масеҳ буд; ва дарҳол пас аз он ки худодилсофии Дониёл ба ҳок афканда шуд, он се ламси фариштагӣ татбиқ гардид, ки дар ниҳоят Дониёлро қувват бахшид, то паёмро расонад.

Соли 1888 фариштаи пурқувват бо паёми сафедшавӣ ба воситаи имон, чунон ки онро пирон Чонс ва Ваггонер пешниҳод карданд, нозил шуд. Ҳамон фаришта боз дар 11 сентябри соли 2001 бо ҳамон паёми сафедшавӣ ба воситаи имон нозил шуд. Ин оғози мӯҳрғузории саду чилу ҷаҳор ҳазорро нишон дод. Дар анҷоми мӯҳрғузории саду чилу ҷаҳор ҳазор, паёме ки дар оғоз буд, тақрор мегардад, зеро Исо ҳамеша анҷоми чизеро ба воситаи оғози он нишон медиҳад.

11 августи соли 1840 ҳамон фаришта нозил шуд ва он се марҳиларо оғоз намуд, ки аз соли 1840 то 1844 ба анҷом расиданд. Он се марҳила бо қувват гирифтани фариштаи яқум дар 11 августи соли 1840 оғоз ёфтанд, бо омадани фариштаи дуум дар 19 апрели соли 1844 идома карданд ва бо омадани фариштаи сеюм дар 22 октябри соли 1844 ба вуқӯ пайвастанд. Он таърих пешнамоиши нузули нахустини се фаришта дар 11 сентябри соли 2001 буд, ки аз паси он фариштаи дуум дар ноумедии 18 июли соли 2020 омад, ва он бо омадани фариштаи сеюм ҳангоми қонуни якшанбеи наздик ба анҷом мерасад.

Дар анҷоми он таърих, ҳангоме ки Микоил барои эҳё кардани Мусо ва Илёс, баъд аз сеюним рӯзи марғ дар кӯчаҳо, нозил мешавад, чунон ки дар боби ёздаҳуми Ваҳй ифода ёфтааст, ва ҳамчунин чунон ки бо бисту як рӯзи мотами Дониёл ифода шудааст, Масеҳ боз нозил мегардад. Ў аввал рӯёи ҷалоли Худро зоҳир мекунад, рӯёеро, ки ҷалоли инсонро ба ҳок менишонад ва ҷудоиро ба вучуд меоварад. Вақте ки Дониёл дар ҳок аст, ва пас аз он ки Дониёл бо дидани он рӯёи занонаи «сабабгор» дигаргун шудааст, Ҷабраил бори аввал ўро ламс мекунад ва бар пойҳои ларзонаш бармегузорад.

Сипас Микоили фариштаи бузург фуруд меояд, то «Мусоро эҳё намояд», ва Дониёлро бори дувум ламс мекунад, ва ўро беқувват мемонад, зеро аз воқеияте, ки дар ҳақиқат бо Худованди худ сухан мегуфт, фаро гирифта шуда буд. Сипас Ҷабраил меояд ва ўро бори саввум ламс мекунад ва барои кори парчамбардор будан дар қонуни якшанбеи ба зудӣ фарооянда ўро қувват мебахшад. Ин се ламс рамзҳои се фариштаи Ваҳй боби чордаҳум мебошанд, ҳарчанд онҳо дар як рӯзи ягона рух медиҳанд.

Таҷрибаи фариштаи аввал зоҳир шудани Масеҳро чун барк, рӯёи «сабабӣ»-еро, ки ҷудо месозад, ва ламси аввалеро дар бар мегирад, ки Дониёлро аз ҳоки ҷалоли инсонии ў бармехезонад. Фариштаи аввал ҳар се қадамеро, ки дар паёми аввал дарбар гирифта шудаанд, дорост, зеро он паёми аввалро намояндагӣ мекунад. Тасодуфӣ нест, ки ламси аввал дар оятҳои НУҲ то ЁЗДАҲ сабт шудааст.

Вале овози суханони ўро шунидам; ва чун овози суханони ўро шунидам, ба ҳоби амиқ бар рӯи худ афтадам, ва рӯям сӯйи замин буд. Ва инак, дасте ба ман расид, ки маро бар зонуҳоям ва бар кафи дастҳоям бардошт. Ва ў ба ман гуфт: Эй Дониёл, марди бисёр

маҳбуб, суханонеро, ки ба ту мегӯям, бифаҳм, ва рост биист; зеро акнун назди ту фиристода шудаам. Ва ҳангоме ки ин суханро ба ман гуфт, ман ларзон бар по хестам. Дониёл 10:9–11.

Таҷрибаи ламси дуҷум, ки онро ҳуди Масеҳ ба амал овард, Дониёлно аз ҳолате, ки наметавонист сухан гӯяд, ба ҳолате дигаргун месозад, ки метавонад бо Худованди худ сухан гӯяд. Дар ламси дуҷум, Дониёл нафас надорад, бинобар ин ӯ дар ин ҷо дар ҳамон нуқтае муаррифӣ мешавад, ки паёми аввали Ҳизқиёл дар боби сию ҳафтум қарор дорад.

Ва ҳангоме ки ӯ чунин суханонро ба ман гуфт, ман рӯйи худро сӯйи замин ниҳодам ва гунг шудам. Ва инак, касе монанди шабоҳати писарони одам лабҳоямро ламс кард; он гоҳ даҳонамро кушодам ва сухан гуфтам, ва ба он ки пеши ман меистод, гуфтам: Эй оғоям, аз ин рӯё дардҳои ман бар ман баргаштааст, ва ман қуввате нигоҳ надоштаам. Зеро чӣ гуна бандаи оғои ман метавонад бо ин оғои ман сухан гӯяд? зеро дар ҳақиқи ман, дарҳол дар ман қуввате боқӣ намонд, ва нафасе низ дар ман намонд. Дониёл 10:15–17.

Дар паёми дуҷуми Ҳизқиёл, паёме аз чор бод бояд бар устухонҳо дамонда шавад, то ки онҳо зинда гарданд ва ҳамчун лашкари азиме бар по хезанд. Қувватёбии он лашкар бо ламси сеюм ифода меёбад.

Ва боз касе омад ва маро ламс кард, касе, ки намуди зоҳириаш мисли одам буд, ва ӯ маро қувват бахшид. Ва гуфт: «Эй марди бағоят маҳбуб, натарс; осоиш бар ту бод; қавӣ бош, оре, қавӣ бош». Ва ҳангоме ки ӯ бо ман сухан гуфт, ман қувват ёфтам ва гуфтам: «Бигзор хоҷаи ман сухан гӯяд, зеро ту маро қувват бахшидӣ». Сипас ӯ гуфт: «Оё медонӣ, ки чаро назди ту омадаам? Ва акнун бармегардам, то бо мири Форс ҷанг кунам; ва чун берун равам, инак, мири Юнон хоҳад омад. Аммо он чиро, ки дар китоби ростӣ навишта шудааст, ба ту нишон хоҳам дод; ва дар ин ҷизҳо ҳеҷ кас бо ман устувор намеистад, ҷуз Микоил, мири шумо. Ҳамчунин ман дар соли аввали Дорюши Модӣ, ҳуди ман, барои тақвият додан ва неру бахшидан ба ӯ истода будам. Ва акнун ҳақиқатро ба ту нишон хоҳам дод. Инак, ҳанӯз се подшоҳ дар Форс бархоҳанд хост; ва чорумӣ аз ҳамаи онҳо бағоят сарватмандтар хоҳад буд; ва бо қуввати худ, ба воситаи сарвати худ, ҳамаро бар зидди мамлакати Юнон хоҳад барангехт». Дониёл 10:18–11:2.

Паёме, ки ду шохидро дар боби сию ҳафтуми Ҳизқиёл зинда мегардонад, паёми Ислом аз войи сеюм аст; аммо, сатр бар сатр, паёме, ки Ҷабраил дар намунаи он ки Микоил Мӯсоро бармехезонад ва ӯро ҳамчун байрақ ба осмон мебарад муайян мекунад, паёми президенти охиринаи Иёлоти Муттаҳида мебошад. Ин паёми президенти шашум аст (шоҳи ҷумҳуриҳои), ки дар соли 2020 кушта шуд, ҳамон тавре ки шоҳи ҳақиқии протестантӣ кушта шуда буд. Дар ривояти Дониёл, эҳёшавӣ аз рӯзҳои мотам барои шоҳи ҳақиқии протестантӣ ба сӯи муайян гардидани эҳёи шоҳи ҷумҳуриҳои роҳ бурд.

Дар боби даҳуми Дониёл ҳафт бор вожаи «рӯё» ё «зоҳиршавӣ» ба кор рафтааст. Ин ҳафт ишора бо ҳамон як вожаи ибронӣ муайян мешаванд, ба истиснои он ки дар се маврид он вожа дар сиғаи муаннас аст ва дар чор мавриди дигар дар сиғаи музаккар. Азбаски ҳафт шумораи камол аст, ва таркиби сею чор, ки ҷамъан ҳафтро ташкил медиҳад, хусусияти асосии китоби Ваҳй мебошад, ки дар он се калисои охиринаи ҳафт калисо, ва се мӯҳри

охирини ҳафт мӯҳр, ва се карнаи охирини ҳафт карнай ба таври махсус аз чоргонаи аввал ҷудо карда шудаанд.

Китобҳои Дониёл ва Ваҳй як китобанд, ва аз ин ҷиҳат Дониёл ва Юҳанно ҳамон як рамзи айёми охир мебошанд. Рӯъи Масеҳ дар боби даҳум, ҳамон рӯъи Масеҳ дар боби якуми Ваҳй аст.

Дар боби якуми Ваҳй, Юҳанно овозе аз паси худ мешунавад ва бармегардад, то он касеро, ки суҳан мегӯяд, бубинад.

Ман дар рӯзи Худованд дар Рӯҳ будам, ва аз пушти сарам овози бузургеро, мисли садои карнай, шунидам, ки мегуфт: «Ман Алфа ва Омега ҳастам, аввалин ва охирин; ва он чиро, ки мебинӣ, дар китобе бинавис ва онро ба ҳафт калисое ки дар Осиё ҳастанд, бифирист: ба Эфсӯс, ва ба Смирно, ва ба Пергамус, ва ба Тиотино, ва ба Сардис, ва ба Филоделфия, ва ба Лаодикия». Ваҳй 1:10, 11.

Хоҳ он се дастрасӣ дар боби даҳуми Дониёл бошад, ё ҳамон рӯъ дар боби якуми Ваҳй, ё он ду паёми Ҳизқиёл дар боби сию ҳафтум, ё Ишаё, ки бо ангишти афрӯхтае аз болои қурбонгоҳ ламс карда шуд, ин таҷриба муайянкунандаи қувватҳои бахшидани паёми ниҳони оғоҳист, ва он паём аз эҳёи ду шохид дар моҳи июли соли 2023 оғоз меёбад. Дониёл, Юҳанно, Ҳизқиёл ва Ишаё ҳамагӣ намоёндаи қавмиде ҳастанд, ки «овоз»-ро аз «роҳҳои қадим» аз паси худ мешунавад, ки мепурсад: «киро бифиристам?» Ҳангоме ки он қавмиде ҷавоб медиҳад: «инак ман, маро бифирист», ӯ қувват меёбад ва овози худро баланд мекунад, ҳамчун касе ки дар биёбон нидо мекунад. «Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо ҷӣ мегӯяд.»

Мо ин омӯзишро дар мақолаи навбатии худ идома хоҳем дод.

«Дар он воқеае, ки ҳоло баён шуд, фаришта Ҷабраил ба Дониёл тамоми таълимеро расонд, ки ӯ дар он замон қодир ба пазируфтани он буд. Аммо баъд аз чанд сол, пайғамбар хоҳиш кард, ки дар бораи мавзӯёҳое, ки ҳанӯз пурра шарҳ дода нашуда буданд, бештар биомӯзад, ва боз худро ба ҷустани нур ва ҳикмат аз Худо бахшид. «Дар он айём ман, Дониёл, се ҳафтаи пурра мотам доштам. Нони лазиз нахӯрдам, ва на гӯшт ва на шароб ба даҳонам даромад, ва ҳеҷ худро тадҳин накардам.... Пас ҷашмони худро боло бардоштам ва назар кардам, ва инак, марде дар катон либоспӯш, ки камараш бо тиллои холиси Ўфоз баста шуда буд. Баданаш низ мисли забарҷад буд, ва рӯяш мисли намуди барқ, ва ҷашмонаш мисли ҷароғҳои оташ, ва дастонаш ва пойҳояш ба ранг мисли миси сайқалёфта, ва овози суҳанонаш мисли овози анбӯҳи мардум» (Дониёл 10:2–6).»

«Ин тасвир ба он чи Юҳанно ҳангоми ошкор шудани Масеҳ бар ӯ дар ҷазираи Патмос дода буд, монанд аст. Ба Дониёл шахсияте, ки на камтар аз Писари Худо буд, зоҳир шуд. Худованди мо ҳамроҳи паёмовари дигари осмонӣ меояд, то ба Дониёл он чиро, ки дар айёми охир воқеъ хоҳад шуд, таълим диҳад.

«Ҳақиқатҳои бузурге, ки Наҷотдиҳандаи ҷаҳон ошкор намудааст, барои касоне мебошанд, ки ҳақиқатро мисли ганҷҳои ниҳон ҷустуҷӯ мекунанд. Дониёл марди

солхӯрда буд. Ҳаёти ӯ дар миёни дилфиребиҳои дарбори бутпарастона сипарӣ гардида буд, ва зехни ӯ бо қорҳои як империяи бузург машғул буд. Бо вучуди ин, ӯ аз ҳамаи инҳо рӯй мегардонад, то чони худро дар ҳузури Худо фурӯтан созад ва маърифати мақсадҳои Таолои Аъло бичӯяд. Ва дар ҷавоб ба илтиҷоҳояш, нур аз саҳнҳои осмонӣ барои касоне расонида шуд, ки дар айёми охир зиндагӣ хоҳанд кард. Пас, бо чӣ қиддиат бояд мо Худоро бичӯем, то Ӯ фаҳми моро бикшояд, то ҳақиқатҳоро, ки аз осмон ба мо оварда шудаанд, дарк намоем.»

«“Ман, Дониёл, танҳо ин рӯёро дидам; ва мардоне ки бо ман буданд, рӯёро надиданд; лекин ларзиши азиме бар онҳо афтод, ба тавре ки гурехтанд, то худро пинҳон кунанд.... Ва дар ман ҳеҷ қуввате намонд; зеро хусни ман дар ман ба фасод табдил ёфт, ва ман ҳеҷ қувватеро нигоҳ дошта натавонистам” (оятҳои 7, 8). Ҳамаи онҳое ки дар ҳақиқат тақдис шудаанд, таҷрибаи монанде хоҳанд дошт. Ҳар қадаре ки тасаввуроти онҳо дар бораи бузургӣ, ҷалол ва қамоли Масеҳ равшантар бошад, ҳамон қадар заъф ва ноқомии худро равшантар хоҳанд دید. Онҳо ҳеҷ майле нахоҳанд дошт, ки барои худ хислати бегуноҳиро иддао кунанд; он чи ки дар ҳуди онҳо дуруст ва зебо менамуд, дар муқоиса бо покӣ ва ҷалоли Масеҳ, танҳо ҳамчун чизи нолоиқ ва фасодпазир намудор хоҳад шуд. Маҳз вақте ки одамон аз Худо ҷудо шудаанд ва дар бораи Масеҳ тасаввуроти бисёр норавшан доранд, мегӯянд: “Ман бегуноҳам; ман тақдис ёфтаам.”»

«Акнун Ҷабраил ба назди набӣ зоҳир шуд ва ба ӯ чунин гуфт: “Эй Дониёл, эй марди бисёр маҳбӯб, суҳанонеро, ки ба ту мегӯям, бифаҳм, ва рост биист; зеро акнун ман назди ту фиристода шудаам”. Ва чун ин суҳанро ба ман гуфт, ман ларзон бархостам. Пас ӯ ба ман гуфт: “Натарс, эй Дониёл; зеро аз рӯзи аввале ки дили худро барои фаҳмидан ва барои фурӯтан сохтани худ ба ҳузури Худои худ ниҳодӣ, суҳанони ту шунида шуданд, ва ман барои суҳанони ту омадаам” (оятҳои 11, 12).»

«Чӣ қадр эҳтироми бузурге ба Дониёл аз ҷониби Ҷалоли осмон зоҳир мегардад! Ӯ банди ларзони Худро тасалли медиҳад ва ўро мутмаин месозад, ки дуои вай дар осмон шунида шудааст. Дар ҷавоб ба он илтиҷои пуршиддат, фаришта Ҷабраил фиристода шуд, то ба дили подшоҳи Форс таъсир расонад. Дар он се ҳафтае ки Дониёл рӯза медошт ва дуо мегуфт, он подшоҳ ба таъсироти Рӯҳи Худо муқовимат карда буд; аммо Шохзодаи осмон, фариштаи аъзам, Микоил, фиристода шуд, то дили он подшоҳи яқравро дигаргун созад, то барои ҷавоб додан ба дуои Дониёл иқдоми қатъие ба амал оварад.»

«“Ва чун чунин суҳанон ба ман гуфт, рӯи худро сӯйи замин ниҳодам, ва гунг шудам. Ва инак, касе монанди шабоҳати писарони одамизод ба лабонам даст расонид.... Ва гуфт: эй марди бас маҳбӯб, матарс; озоиш бар ту бод; қавӣ бош, оре, қавӣ бош. Ва чун ба ман суҳан гуфт, қувват ёфтам ва гуфтам: бигзор Худованди ман суҳан гӯяд; зеро ту маро қувват бахшидӣ” (оятҳои 15–19). Ҷалоли илоҳие, ки бар Дониёл ошкор гардида буд, чунон бузург буд, ки ӯ наметавонист ба он назар тоб оварад. Он гоҳ фиристодаи осмон дурахшиши ҳузури худро пӯшонид ва ба пайғамбар ҳамчун «касе монанди шабоҳати писарони одамизод» (ояти 16) зоҳир шуд. Ӯ бо қудрати илоҳии худ ин марди ростӣ ва имонро қувват бахшид, то паёмеро, ки аз ҷониби Худо ба ӯ фиристода шуда буд,

бишнавад.»

«Дониёл хизматгори содики Ҳаққи Таъоло буд. Ҳаёти дарози ӯ саросар аз аъмоли шарифе пур буд, ки дар хизмати Сарвараш анҷом меод. Покии хислат ва вафодории собиту бетағйири ӯро танҳо фурутанӣ дилаш ва тавбаи ӯ дар ҳузури Худо баробар омада метавонад. Боз такрор мекунем: Ҳаёти Дониёл намунаи илҳомбахши тақдисёбии ҳақиқист». Sanctified Life, 49–52.